

Vergeleken met de middeleeuwen lijkt dit decennium de hardwerkende mens een gerief(e)lijke existentie te bieden. Op een comfortabele bureaustoel gezeten, googelt hij exquise content bij elkaar met zorgeloze maar consciëntieuze muisklikken. Op vaste tijden luncht hij met biodynamische en reuzelekkere sandwiches, een tournedostje, ciabattaatje of koninginnensoepje.

Nochtans biedt deze omschrijving geen reëel beeld. De 24 urreconomie instigeert continu stresssituaties, ook voor het van-negen-tot-vijftype. Als die 's ochtends zijn ogen opendoet, pakt hij terstond zijn iPad waar catastrofes vanuit het gehele universum zich aan hem opdringen. Daarna heeft hij de keuze uit filerijden, niet-vertrekkende treinen of overvolle coupés met gestreste medereizigers die hun ergerniswekkende zielenroerselen roepstoeteren zodat hij zijn vooraf gedownloade latenightshow of conceptrapport niet eens kan consumeren, en als zijn lagesnelheidstrein aankomt, is uitstappen een houdiniact.

Eenmaal ten kantore, waar het nieuwe werken heerst, zakt hij, ondanks zijn stofmasker hyperventilerend na de ratrace om een werkplek, ontgoocheld weg in een fauteuil bij het trappenhuis en opent de eerste e-mail die hem sommeert zijn populairwetenschappelijk exposé met verreikende fiscaal-economische standpunten onverwijld met de schrijfdokter te bespreken.

Was werken ooit zwaarder dan op deze vroegeentwintigste-eeuwse werkvloer? De lezer oordele zelf...